

подъ таенъ образъ да са развиятъ, ако са незадаважтъ отъ само-то имъ още семе: «много казватъ, че възпитание-то трябва да са начина не по-рано отъ 7-та година, като са основаватъ на това, че въ тая възраст умътъ и внимание-то на дете-то сѣ няколко развити и че му доущатъ да начне учение-то си. . . . Но ние безъ най-малка смисълъ потвърждаваме, че нито една отъ години-те на дете-то трябва да са остави безъ възпитателенъ надзоръ. Единъ отъ наши-те едномисленници е Хризипъ, който макаръ и да е съгласенъ съ това, че дете-то до третя-та си година трябва да е подъ грижа-та на доилница-та, но заедно съ това изисква са отъ доилница-та, щото тя въ това време да са старае да развие въ сърдце-то на възпитанниче-то си семена на всички-те добродетели. По коя причина развитието на душа-та неможе да има место въ тая възраст, която вече принадлежи на нравственостъ-та? *)

Той отива още по-надалечъ и настоява въ това, че доилници-те трябва да говоржтъ съвършено правилно; въ противенъ случай при дете-то всякога трябва да са намира образванъ человекъ, който да исправя лѣжливи-те мисли, и да не позволява да са изговарятъ неправилни речи и мисли, за да не би дете-то да усвои сплетено то говорение и да стане жертва на слепи-те предразсѣдѣщи: »Между това, — дума той, — ако би да е никакъ невѣроятно да са остави дете-то на

*) quintilien lis.